

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudců JUDr. Michala Fridricha a JUDr. Ivany Placek v právní věci žalobce: **M. B.**, nar. xxx, bytem xxx xxx, xxx, zast. Mgr. Petrem Kallou, advokátem, se sídlem Jana Zajíce 32, Praha 7, proti žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o **zadostiučinění a zaplacení 500.000,- Kč s přísl.**, k odvolání žalobce a žalovaného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 11.12.2013 č.j. 10C 239/2013-10

t a k t o :

Usnesení soudu I. stupně se **m ě n í** tak, že se řízení nezastavuje.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením zastavil soud I. stupně podle § 104 odst. 1 o.s.ř. řízení, věc postoupil řediteli Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby PČR a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Konstatoval, že žalobce se domáhá určení, že vydáním posudku Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra č. 316402 ze dne 16.12.2012, obsahujícího závěr o zdravotní nezpůsobilosti žalobce k výkonu služby a jeho následným propuštěním ze služebního poměru došlo k nepřipustné diskriminaci žalobce a uznání žalovaného povinným zaplatit mu 500.000,- Kč s příslušenstvím z titulu náhrady nemajetkové újmy. Žalobu odůvodnil tím, že byl na základě rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie ČR ve věcech služebního poměru č. 191/2011 ze dne 4.1.2011 propuštěn ze služebního poměru a toto rozhodnutí vycházelo z lékařského posudku č. 316402 ze dne 16.12.2010, vydaného Zdravotnickým zařízením Ministerstva vnitra, podle něhož měl pozbýt dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu služby. Z posudku nevyplývá, jaká konkrétní zdravotní indispozice vedla k závěru o zdravotní nezpůsobilosti žalobce a ze strany posuzovatele bylo žalobci sděleno, že důvodem této klasifikace bylo zjištění, že je nakažen xxx xxx. Žalobce tvrdí diskriminaci z důvodu zdravotního postižení, neboť je pouze infikován xxx xxx, nevypuklo u něj dosud onemocnění xxx a

jeho zdravotní stav je dobrý, též podle zprávy veřejného ochránce práv ze dne 22.3.2013 se žalobce stal obětí diskriminace. Soud I. stupně s odkazem na § 7 odst. 1 a 2 o.s.ř. a závěry rozhodnutí NS ČR sp.zn. 30Cdo 2470/2012 dovedl nedostatek pravomoci soudu ve věci, vyplývající ze služebního poměru policisty, o níž podle § 2 odst. 1 zák.č. 361/2003 Sb. rozhoduje ředitel bezpečnostního sboru. O nákladech řízení rozhodl s odkazem na § 146 odst. 1 písm. c) o.s.ř.

Proti usnesení podali včasné odvolání oba účastníci řízení. Oba shodně poukázali na to, že žaloba je založena na § 10 zák.č. 198/2009 Sb., (antidiskriminační zákon), vztahujícího se podle § 1 odst. 1 písm. c) zákona i na služební poměry, v němž je vymezeno právo domáhat se upouštění od diskriminace, odstranění jejích následků a přiměřeného zadostiučinění u soudu. Žalobce doplnil, že rozhodování služebního funkcionáře, který se diskriminace dopustil, o jeho nároku by bylo v příkrém rozporu se zásadou rovnosti stran a hrubým zásahem do jeho práva na soudní ochranu. Žalovaný doplnil, že též podle § 77 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů má příslušník právo domáhat se u soudu nároků vycházejících z přímé či nepřímé diskriminace, mezi jejímiž důvody podle služebního zákon však není uvedeno zdravotní postižení. Rozhodnutí NS ČR sp.zn. 30Cdo 2470/2012 nelze na tento spor aplikovat, neboť jím byl posuzován případ diskriminace za účinnosti služebního zákona č. 186/1992 Sb., žalovaný naopak na podporu pravomoci soudu ve věci nároku podle antidiskriminačního zákona poukázal na rozhodnutí NS ČR sp.zn. 21Cdo 867/2011.

Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení bez jednání v souladu s § 214 odst. 2 písm. c) o.s.ř. a odvolání shledal důvodnými.

Podle § 10 odst. 1 zák.č. 198/2009 Sb. dojde-li k porušení práv a povinností vyplývajících z práva na rovné zacházení nebo k diskriminaci, má ten, kdo byl tímto jednáním dotčen, právo se u soudu zejména domáhat, aby bylo upuštěno od diskriminace, aby byly odstraněny následky diskriminačního zásahu a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění. Podle § 1 odst. 1 písm. c) zákona tento zákon vymezuje právo na rovné zacházení a zákaz diskriminace též ve věcech služebních poměrů. Podle § 2 odst. 3 zákona přímou diskriminací se rozumí takové jednání, včetně opomenutí, kdy se s jednou osobou zachází méně příznivě, než se zachází nebo zacházelo nebo by se zacházelo s jinou osobou ve srovnatelné situaci, a to z důvodu rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru.

Zákaz diskriminace ve služebním poměru zakotvuje též § 77 odst. 2 speciálního zák.č. 361/2003 Sb. o služebním poměrů příslušníků

bezpečnostních sborů, včetně možnosti soudní ochrany podle § 77 odst. 9 zákona (při diskriminaci jiným jednáním než rozhodnutím služebního funkcionáře, které je přezkoumatelné ve správním soudnictví podle § 196 odst. 1 zákona) avšak v užším rozsahu, neboť nezahrnuje zákaz diskriminace z důvodů zdravotního postižení. Zákon č. 361/2003 Sb. je v poměru k zákonu č. 198/2009 Sb. nepochybně speciální, protože však diskriminaci z důvodů zdravotního postižení ve služebním poměru neupravuje, je třeba na poměry příslušníků bezpečnostních sborů v tomto směru vztáhnout úpravu obecnou. Opačný závěr by u těchto osob vyloučil v rozporu se zásadou rovnosti, zakotvenou v čl. 1 Listiny základních práv a svobod, a v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny možnost obrany proti diskriminaci z důvodu zdravotního postižení. Z tohoto důvodu neshledává odvolací soud pro daný případ využitelnými obecné závěry o vyloučení pravomoci soudu ve věci služebního poměru policisty, obsažené v rozhodnutí sp.zn. 30Cdo 2470/2012 (závěry žalovaným zmíněného rozhodnutí sp.zn. 21Cdo 867/2011 nejsou pro tento spor příléhavé, neboť se týkají jiného druhu diskriminace u příslušnice hasičského záchranného sboru, řešené podle § 1 odst. 4 zák.č. 65/65 Sb. ve spojení s § 77 odst. 9 zák.č. 361/2003 Sb.). Z popsanych důvodů nelze dovodit nedostatek pravomoci soudu k rozhodnutí o předmětném nároku ve smyslu § 7 odst. 1, 2 a 3 o.s.ř. Odvolací soud proto změnou napadeného rozhodnutí za použití § 221a o.s.ř. rozhodl, že řízení se pro nedostatek jeho podmínky nezastavuje. Tím je odklizen o rozhodnutí soudu I. stupně o postoupení věci a o nákladech řízení.

Proti tomuto usnesení je za podmínek § 237 o.s.ř. přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

V Praze dne 10. dubna 2014

JUDr. Irena S a r a l i e v o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
H. J.